

Bed Nytaars Tid
— i —
Røddebo Præstegaard.
Fortælling
— af —
Nicolai,
18 Aar gammel.
(Fortset.)

havde seet det og hurtigt trukket Tømmerne til den anden Side.
„Der vare vi nær vælte, Frederik," sagde hun leende. Jeg vilde sige hende noget smukt om, at det var umuligt at vælte, naar man havde Andrea Margrethe ved sin Side, men Corpus Juris kom mig i Forkjøbet og rev mig Brødet ud af Munden ved at gjøre netop den samme Bemærkning.

Dansifer kom vi til Røskilde; Heste og Slæde bleve stillede ind i Gjesfigvergaarden, og glad var jeg, thi nu kunde jeg uindret gaa ved Andrea Margrethes Side, skjøndt jeg maatte finde mig i, at Corpus Juris gik ved hendes anden Side. Men Samtalen vilde ikke ret komme istand. En af os kunde vel sige et Par Ord, men de to Andre svarede intet, saa jeg erfarede ret ved den Lejlighed, hvad jeg forøvrigt oftere har erfaret, at Tre er et daarligt Tal til at spadsere.

Vi Tre gik ved Siden af hinanden op og ned ad Røskilde Gader og saa paa Husene og Butikkerne, og gjorde En eller Anden af os en Bemærkning, fik han i Regelen kun et ganske kort „Saa" eller „Nej virkelig?" til Svar. Selv Andrea Margrethe var ganske mod Sædvanen taus og ordknapp. Jeg gik i mit stille Sind og sønste Corpus Juris hjem igjen til Hattigregnsfabrik, saa stulde jeg have benyttet Tiden langt bedre end til at gaa og tælle Brostenene i Røskilde Gader. Selv Domkirken gik vi i Taus- heds forbi — og der havde Corpus Juris dog sidste Gang haadt saa meget at fortælle mig, nu havde hørt den eller jeg en eneste Bemærkning at gjøre om den, ja den syntes mig endog at være bleven mindre og uanseligere, kort sagt, at se mere hverdagsagtig ud end for tre Dage siden, da den i saa høj Grad havde vakt min Beundring.

Ligesaa ivrigt som jeg før havde ønsket at komme af Slæden, ligesaa ivrigt ønskede jeg nu at komme paa Slæden, og jeg tror i Grunden, at Corpus Juris og Andrea Margrethe vare ligesaa glade som jeg, da vi havde besørget vore Indkjøb og atter kunde berede os til Hjemreisen.

Jeg forlangte at være Kubst paa Hjemturen for ogsaa at prøve den Forskjælf, og Corpus Juris gav straks efter. Men da jeg forandrede, at Andrea Margrethe skulde tage Plads ved min Side, som før ved Corpus Juris's, svarede hun, at det behøvedes ikke; Vejen gik jo lige hjemad, og Hestene kjendte den godt, og da jeg ytrede, at jeg vilde gjerne have Hjælp af hende i paakommen de Tilfælde, svarede hun atter, at det var usødvendigt, thi jeg behøvede blot at holde Tømmene i Haanden og forresten lade Hestene løbe, som de selv vilde, saa kunde der aldrig tilføjes noget Uheld; og med denne Erklæring satte hun sig paa det bagerste Sæde ved Siden af Corpus Juris.

Det begyndte at sne; Vinden var sprungen om til Nordvest, saa jeg havde Sneen lige i Ansigtet. „Ja første vi langsomt ud, saa skal vi sandelig komme hjem i en Fart," sagde jeg til mig selv, og jeg svingede Pidsken og slog løs paa den Røde og Gamle, saa de i stærkt Karriere fore henad Vejen, og Slæden slingrede stærkt til begge Sider.

„Hvorban er det nu hjører?" raabte Corpus Juris til mig, „bliver du ved paa den Maade, saa vælte vi." „Jeg hjører, som jeg skal hjører," svarede jeg, „pas nu blot dig selv," og atter drev jeg det ene Slag efter det andet mod den uhyggelige Gamle.

„Nicolai, De er jo ond mod Dyrene," sagde Andrea Margrethe til mig. Hendes Ord gjorde mere Indtryk paa mig end Corpus Juris's og jeg lod for Fremtiden Pidsken hvile. Men den Røde og Gamle var nu engang kommet i Farten, saa vi fore hurtigt fremad. Snefoget var imidlertid tiltaget, tykt og tæt faldt Sneflokkene over os og dækkede os med deres høide Lager. Mine Fingre vare ganske stive af Kulde, og mine Fødder vare som to Istapper, jeg ønskede af mit ganske Hjerte snart at naa til Røddebo, men endnu var der intet Spor der af at se. Hver Dødblik ventede jeg at se Kirketaarnet dnke op, thi det maatte kunne sees i en temmelig betydelig Afstand, og efter den Fart at bømme, hvori vi kjørte, mente jeg, at vi alt for længe siden havde naaet Præstegaarden. Men forgyverens spejdede jeg igjennem de tætte Sneflokker efter et eller andet Kjendemerke, som kunde forhjænde mig, at vi nærmede os Maalet, thi intet saadant var til at opdage. Jeg saa til Højre og til Venstre om det ikke var muligt at se et Hus eller Træ, som jeg kunde erindre fra vi kjørte ud, og som kunde sige mig, hvor vi egentlig vare. Men heller ikke noget saadant kunde jeg se, tværtimod Alt, hvad jeg saa, syntes mig at være saa fremmed, saa ubekjendt. Der stod f. Eks. to høje Bøgetræer inde paa Marsken, dem kunde jeg slet ikke huske at have seet før. Jeg begyndte nu at frygte for

at være kjørt fejl, skjøndt jeg ikke kunde begribe, hvorledes det var muligt, da Landevejen fra Røskilde til Røddebo var snorlige. Jeg var alligevel noget bestemt, jeg holdt derfor Hestene an og vendte mig om til Andrea Margrethe for at høre hendes Mening. Denne, som i den sidste halve Time havde sidet og talt fagte sammen med Corpus Juris, rejste sig nu op og saa sig omkring.

„Ja hvad er det?" udbrød hun, „vi er jo aldeles paa fejl Vej; de to Bøgetræer der kjender jeg ikke. Men bi nu lidt," vedblev hun, idet hun saa op mod Himlen, „hvor er Solen nu henne — den er aldeles dækket af Skyer — jo der er der lidt klart, der maa den være; men saa kjør vi jo mod Ost, istedetfor at vi skulde kjøre mod Nord."

„Ja det er folgen af, at De ikke vil sidde ved min Side, og vise mig Vejen," sagde jeg.

„Vi finde nok Vejen hjem igjen, det har ingen Rød," mente Andrea Margrethe. „Bil De blot give et Dødblik Tid, saa skal jeg sige Dem, hvor vi ere. De maa være kjørt henved en halv Mil forbi Røddebo, for saa svinger Vejen af til Højre ind mod Strømbyggaard, hvor Kjeldborgs bor — De vilde da vel aldrig ind og besøge dem? — ja nu kjender jeg ogsaa de to store Bøgetræer: de staa kun en lille Fjerdingvej fra Strømbyggaard."

„Er vi virkelig kjørte en halv Mil for langt frem?" spurgte jeg forbauset. „Ja det kommer der ud af at pibste saaledes paa Hestene, som De gjorde før. — Men vil De nu vende Slæden, for vi maa samme Vej tilbage."

„Men vil De da ikke komme over til mig for at vise mig Vejen, at jeg ikke skal kjøre for langt mod Syd, og vi saaledes blive ved at stalle frem og tilbage mellem Strømbyggaard og Røskilde."

„Det behøvedes ikke; jeg kan godt blive siddende hvor jeg sidder — foreløbigt har De kun at vende Slæden og saa kjøre lige frem; jeg skal nok sige Dem, naar vi skal dreje af til Røddebo."

Saa vendte jeg Slæden og kjørte i modst Retning, hvorved jeg i det Mindste erhjoldt den Fordel, at jeg fik Vind og Sne i Ryggen. En god Stund kjørte vi ganske ligefrem, indtil Andrea Margrethe bøjede sig over mig og sagde: „Kan De se den store Kampesten berhænt — der sidder tre Krager paa den — ja nu skal De høre — men der hvor Kampestenen er, der skal De svinge ind mod Røddebo."

Jeg naaede Kampestenen, og jeg drejede Slæden om den; nu kunde jeg se Kirketaarnet lige for mig.

„Men nu maa De kjøre lidt forsigtigt!" sagde Andrea Margrethe til mig, „for Vejen er ujævn og fuld af Sten." „Bil De da ikke komme over at hjælpe mig, om det skulde være fornødent," bad jeg atter.

„De maa vænne Dem til at kjøre et Par Heste alene; naar De blot er lidt forsigtig, saa er der ingen Fare."

Men maatte jeg ikke have Andrea Margrethe ved min Side, saa brød jeg mig heller ikke om at være forsigtig, og atter havde jeg Pidsken og lod Slag paa Slag falde ned over Hestene, der paa Ny fore frem i stærkt Karriere, saa at Slæden hoppede fra Sten til Sten og hvert Dødblik truedes med at kastes omkuld.

„Tag Dem i Agt, tag Dem i Agt," raabte Andrea Margrethe, idet hun greb mig i Armen — jeg hjørte ikke, men blev ved at drive Hestene fremad. Nu vare gi lige ved Porten, endnu en Pibsteflag — og vi laa alle Tre lunt og godt i en stor Sneedrive, medens Hestene fore ind ad Porten med den tomme Slæde efter sig.

I det Samme kom Præsten ud gjennem den lille Havelaage: han havde i Einde at gaa os i Møde, men kunde nu spare sig den Ulejlighed. „Ja sagde jeg at det ikke nok," udbrød han, da han saa os krybe frem af Sneedriften og ryste Sneen af os, „men det er Jeres egen Skyld! hvorfor vilde I ikke følge mit Raad," saa var Niels straks kommen ud og havde samlet Jer op, istedetfor at I nu har ligget i tre Timer og ventet her, indtil jeg kunde komme ud at hjælpe Jer!"

Nu kom imidlertid ikke alene Niels, men Hans, Per, og Søren, og Karen, Maren og Stine, og Præstestenen, Emmy og Gamle: kort hele Befolkningen var kommen paa Benene ved at se den tomme Slæde og itede nu og slog Kredts om os; mit Uheld kunde da ikke længere blive skjult.

„Det kommer nu over Deres Hoved, Frederik," sagde Præsten, „De var saa stor paa det før, da jeg advarede Dem, og mente, det havde ingen Rød. Men nu kan De selv se, at Hovmod staar for Fald."

„Men det var ikke mig, der kjørte," tog Frederik til Gjenmæle, „det var Nicolai."

„Nicolai!" udbrød Præsten, „den meget opfindsomme Nicolai!" var det —

„Na det var den dumme Slæde!" sagde jeg med ilde dulgt Harm.

„Ja De har Ret," sagde Præsten, „det er nederdrægtigt, hvor disse Slæder kunne være ondskafulde. Se hvor uspekuleret at vælte sig lige udenfor Porten, netop som De tror Dem i sikker Haand: det er formelig raffineret Grusomhed."

„Jeg kan ikke begribe det," tog jeg atter til Orde; „vi har kjørt saa ubæret hele Tiden."

„Ja, da kan jeg godt begribe det," sagde Andrea Margrethe, „for vil De blot se, her ligger en stor Sten: over den er Slæden væltet, thi De kan forsøge Sporet i den friske Sne lige til den Sten."

„Og det er netop den Sten," udbrød Corpus Juris, „for hullten du i Norges advarede mig, da du forlangte at kjøre Slæden."

Jeg sang, thi jeg søgte, at mit Forsvar gjorde kun min Sag værre. Forøvrigt maa jeg dog sige til Corpus Juris's Ros, at han slet ikke omtalte den Sag mere, uagtet han her havde erholdt den skønneste Lejlighed til at drille mig, saa gjorde han dog ingen Forsøg i den Retning. Det syntes virkelig, som om han mente det alvorligt med hint Venkskab og Broderskab, som vi igaar paa Andrea Margrethes Opfordring havde tiltrukket hinanden, thi ligesaa frastøbene og ubehagelig som han tidligere havde været mod sig, ligesaa forekommende og venlig var han nu, og uagtet det var ham umuligt ganske at afholde sig fra at modsig mig, saa gjorde han det dog altid paa saa skamfom og eftergivende Maade som muligt, saa at i de sidste Dage, vi tilbragte i Røddebo, vare vi ligesaa hjerteligt og broderligt stemte mod hinanden, som vi altid vare det hjemme paa Vestergade.

Jeg sølte mig imidlertid noget slau, thi jeg vidste jo godt, at vort sidste Uheld var forarsaget ved min egen Ubesindighed. Saa snart jeg derfor havde forstret Præstestenen om, at saavel Hoved som Arme og Ben vare i fuldkommen uskat Tilstand, og at jeg hverken trangte til Hjortetaksfalve eller Døbedot, lyste jeg mig bort fra de Andre og over i Præstens Studeroværelse, hvor jeg bedst kunde være i uforstyrret Ensomhed.

Jeg tog en Bog ned, men syntes meget kan jeg ikke have læst i den, for jeg kan slet ikke minde, hvad det var for en Bog. Jeg havde jo ogsaa Sager at overveje, der kunde lægge Vælg paa alle mine Tanker. Thi det frejdlige Mod, hvormed jeg om Morgenen havde sagt til mig selv: „Dag skal du forløse dig, Nicolai!" var nu borte. Dvertroist er jeg vel ikke, men det Uheld med Slæden havde nedslaaet min Selvtillid. Ogsaa nærede jeg et vist hemmeligt Nag mod Andrea Margrethe, fordi hun saa haardt og ublødende havde været mod mig, og var aldeles uskyldig, men jeg var alligevel vred paa hende, og i en saadan Stemning, sølte jeg, kunde jeg ikke godt aflegge nogen Erklæring om evig Kjærlighed. Heller ikke forekom det mig ved senere Betragtning, at Sjælefredag var saa heldig en Dag til dette Forehavende. Thi den sidste Dag i Mæret har dog noget vist Melankolsk ved sig; den kommer indhykket i Taager og Skyer, ligesom om den vilde græde over det soundne Mar, og Alt, hvad man foretager sig paa den Dag, faar ogsaa et vist sorgmodigt Præg. Og endelig var det jo Lørdag — Lørdag, den mest profæse Dag i hele Ugen, den Dag, hvorpaa man vækster Trapper og tørrer Tøj, den Dag, hvorpaa man bliver trakteret med Øllebrød og kogte Rødbitter: nej Lørdag kan aldrig være en god Dag til at forløse sig. Derimod næste Dag var det jo Nytaarsdag, da det nye Aar kommer i al sin Straaleglans og Hertilighed, da man har Held til Alt, hvad man foretager sig, og det var Søndag, den mest livsalige Dag i hele Ugen — jo det var meget bedre at vente til imorgen. Og vi skulde tilmed have Dands om Aftenen, Venner og Brænder skulde samles i Præstegaarden — saa kunde det straks blive deklareret for Alle. Ja hvad vilde det ikke blive for en Overraskelse, naar Præsten ved Aftensbordet pludselig rejste sig op og udbragte: „De Nyforlovedes Staal!"

I disse behagelige Tanker blev jeg afbrudt ved at man kaldte mig over for at spise til Middag. De Andre havde allerede sat sig tilborde, da jeg kom.

„Nu De opfindsomme Nicolai, hvad har De nu havt for?" spurgte Præsten. Jeg svarede, at jeg havde været over i hans Værelse for at lase Noget.

„Hvad har De da læst?" „Na jeg tror, at det var en af Juge- manns Romaner."

„De tror: det er overordentligt be- stebent sagt af Dem i Mødning til (Fortættets.)

P. G. Shanström,
Den ledende Klæder-Handlende,
har nu det største og bedste Lager af Vintertøj, der findes i Byen.

FOR KONTANT
kan Du købe en Overfrakte eller et Set Tøj hos ham 15 a 20 pCt. billigere end paa noget andet Sted i Byen.

AF DEN GRUND
at min Omsætning af Beklædnings-Varer er saa stor, gjør jeg mine Indkjøb 10 pCt. billigere end de fleste andre.

Kom ind og se os, naar Du kommer til St. Paul, og det skal være os en Fornøjelse at forevise vort smukke Udvalg af Varer.
Erhbødigst,
P. G. SHANSTROM.

Danskt Sælgsmand:
J. P. Krogh.

Byen Elbas
største og fuldstændigste Jernvare-Forretning ejes og drives af D'rr. Broderne Miller. I denne storartede Udstilling af Jernvarer findes enhver Gjenstand henhørende under denne Branche. Frede Dansternes Sønning ønskes.
Miller Bros.

Saint Paul National Bank
Efterfølger til
Howard County Bank.
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital..... \$200,000.00
Udbetalt Kapital..... \$50,000.00
Udfører almindelig Bankforretning. Væksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilfælgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penges udbetaling paa guld og sølv. Vi gjøre Udbetaling i gode Farme en Specialitet.

Mærkl! Mærkl! Mærkl!!!

PAUL ANDERSON,
Sagfører,

praktiserer i Fredsdommer-, County- og Distriktsretten i Howard og omliggende Countier, besjorgende alt Prokurator-Forretning henhørende.
* NOTARY PUBLIC, *

Laan-, Assurance- samt Indkasseringer-Agent.

Taler de skandinaviske, tyske og engelske Sprog. Sælger Billetter, Veksler og Post-Office Ordres til alle Pladser i Europa.
* Billetter sælges med: *
Thingvalla, Hamborg, Nordtyske Lloyd samt American-Union til Dagens laveste Priser.

Laan paa Landejendomme, paa lang Tid og til laveste Rente, besjorges. Indkassering besjorges prompt og bestemt. Assururerer Farm- og Byejendomme imod Brand, Lynild, Storm og Cycloner, altid til laveste Priser i det velbekjendte **German of Freeport** og flere andre solide Compagnier. Kontor i Fronten af 2den Etage i M. Andersons nye Bygning, paa Sydenden af Howard Avenue.